

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **Y. M.**, zast. Mgr. Jiřím Tašlem, advokátem se sídlem Jezuitská 582/17, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 11. 2023, č. j. MV-162099-4/SO-2023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 12. 2024, č. j. 41 A 25/2023-105,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Jiřímu Tašlovi, advokátovi se sídlem Jezuitská 582/17, Brno, **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši **10 467 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“) rozhodnutím ze dne 29. 6. 2023, č. j. OAM-30073-15/DP-2022, zamítlo žalobcovu žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem *ostatní/jiné*, tj. studijní aktivity, které nejsou studiem dle § 64 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalobcovo odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítla žalovaná rozhodnutím uvedeným v záhlaví.

[2] Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který nejprve rozsudkem ze dne 27. 3. 2024, č. j. 41 A 25/2023-54, zrušil rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Nesouhlasil totiž s jejím názorem, že se v případě účelu pobytu *ostatní/jiné* musí jednat o účel, který se pojí výhradně s územím České republiky a který nebude možné realizovat v jiné zemi, případně v zemi původu cizince.

[3] Rozsudek krajského soudu č. j. 41 A 25/2023-54 poté zrušil Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) rozsudkem ze dne 24. 10. 2024, č. j. 9 Azs 115/2024-32, a věc mu vrátil k dalšímu posouzení. Ztotožnil se se závěrem z rozsudku NSS ze dne 21. 10. 2024, č. j. 7 Azs 22/2024-27, že dostatečným důvodem pro udělení pobytového oprávnění za účelem *ostatní/jiné* není situace, kdy spjatost účelu pobytu s územím České republiky existuje pouze v tom ohledu, že se konkrétní činnost, pro kterou cizinec žádá o pobytové oprávnění, má realizovat na území ČR.

[4] Krajský soud poté rozsudkem uvedeným v záhlaví žalobcovu žalobu zamítl, přičemž ohledně účelu pobytu vycházel ze závěrů rozsudku NSS č. j. 9 Azs 115/2024-32. Dále neshledal důvodnou námitku týkající se přiměřenosti dopadů rozhodnutí žalované do žalobcova soukromého a rodinného života. Ministerstvo v prvostupňovém rozhodnutí uvedlo, že žalobce nemá na území ČR blízké rodinné vazby, jeho rodiče i sourozenci žijí v Bělorusku a žalobce zde pobývá od roku 2019. Žalovaná poté v napadeném rozhodnutí poukázala na to, že z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod plyne povinnost posoudit dopad rozhodnutí do práva na rodinný a soukromý život, pouze pokud cizinec hajitelným způsobem tvrdí, že existují důvody se domnívat, že dojde k porušení tohoto práva. Ve správním řízení nebylo zjištěno, že by žalobce měl na území ČR vazby, které by byly překážkou pro vydání rozhodnutí. Žalobce ani v odvolání nic konkrétního netvrdil. K námitce, že žalobce bude po návratu do země původu odveden do armády, krajský soud konstatoval, že se netýká jeho soukromého života v ČR a v daném řízení pro ni není místo.

II. Obsah kasační stížnosti žalobce a vyjádření žalované

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvod podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Přijatelnost kasační stížnosti stěžovatel spatřuje v tom, že by se NSS měl odklonit od svých dřívějších závěrů z rozsudků č. j. 7 Azs 22/2024-27 a č. j. 9 Azs 115/2024-32.

[7] Správní orgány se ve stěžovatelově případě odchýlily od dřívější správní praxe, neboť dříve podobné žádosti běžně schvalovaly. Stěžovatel ví o několika spolužácích z jím navštěvovaného jazykového kurzu, kterým bylo pobytové oprávnění za daným účelem uděleno. Tyto nesrovnalosti v praxi správních orgánů nebyly řádně zdůvodněny.

[8] Intenzivní kurz anglického jazyka, který stěžovatel absolvoval, měl charakter vzdělávací aktivity srovnatelné s přípravou na vysokoškolské studium. Tato aktivita tedy měla být uznána jako legitimní důvod pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu.

[9] Krajský soud dostatečně nezohlednil přiměřenost zásahu do stěžovatelova soukromého a rodinného života. Stěžovatel žije v ČR od roku 2019, hovoří plyne česky a vytvořil si zde silné sociální a kulturní vazby. Jeho návrat do Běloruska by znamenal vážné ohrožení, a to nejen z důvodu politické situace v zemi, ale i ztráty integračního zázemí v ČR. Krajský soud i správní orgány postupovaly formalisticky a nepřihlédly k individuálním okolnostem případu.

pokračování

[10] Správní orgány se též dopustily procesního pochybení, jelikož vedly dané řízení příliš dlouho. To mělo negativní dopad na posouzení stěžovatelovy žádosti a na princip právní jistoty.

[11] Na závěr stěžovatel namítá, že pokud by byl nucen absolvovat jazykový kurz v jiné zemi, nemohl by následně podat žádost o povolení k pobytu za účelem studia v ČR. Tato možnost je totiž omezena § 1 zákona č. 175/2022 Sb., o dalších opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny, vyvolaným invazí vojsk Ruské federace a o změně dalších zákonů v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace, ve znění pozdějších předpisů.

[12] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhla její zamítnutí, popřípadě odmítnutí pro nepřijatelnost. Krajský soud respektoval právní názor NSS ohledně výkladu relevantního účelu pobytu na území ČR. Námitky směřující do tohoto posouzení jsou tak nepřipustné dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Krajský soud se dále řádně vypořádal s námitkou nepřiměřenosti zásahu do stěžovatelova soukromého a rodinného života. Stěžovatel neuváděl konkrétní skutečnosti, které by bylo možné řádně posoudit a zhodnotit. Pasivita stěžovatele nemůže být zhojena nemožností podat žádost o některá pobytová oprávnění na zastupitelském úřadě v zemi původu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Jelikož se v projednávané věci jedná o opakovanou kasační stížnost, NSS se nejprve zabýval otázkou, zda je kasační stížnost přípustná dle § 104 odst. 3 s. ř. s. Dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je totiž kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž krajský soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí zrušil NSS.

[14] Ze zákazu opakované kasační stížnosti dovodila judikatura NSS nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. výjimky, jejichž respektování znamená dodržení smyslu a účelu rozhodování NSS. Dané ustanovení nelze vztáhnout zejména na případy, kdy NSS vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS). I v těchto případech se však námitky opakované kasační stížnosti musejí pohybovat v rámci již vysloveného právního názoru a následování pokynu NSS nebo musejí směřovat k právní otázce, která v první kasační stížnosti nebyla řešena a kvůli vadnému procesnímu postupu nebo vadě obsahu rozhodnutí krajského soudu řešena být nemohla (srov. usnesení NSS ze dne 1. 7. 2021, č. j. 9 As 22/2021-37).

[15] NSS zrušil předchozí rozsudek krajského z důvodu nesprávně posouzené otázky, zda účast na jazykovém kurzu může být relevantním důvodem pro udělení povolení k pobytu za účelem *ostatní/jiné*. Námitky směřující proti závěrům, které krajský soud do nyní napadeného rozsudku pouze převzal z rozsudku č. j. 9 Azs 115/2024-32, jsou proto

nepřípustné. Nepřípustnost kasační stížnosti dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. totiž vylučuje, aby NSS revidoval svůj původní závazný právní názor v reakci na novou kasační stížnost v téže věci (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS).

[16] Nepřípustnou je tak námitka, že anglický kurz, který stěžovatel absolvoval, byl legitimním důvodem pro udělení pobytového oprávnění. K této otázce se totiž NSS vyjádřil v bodě 21 rozsudku č. j. 9 Azs 115/2024-32, ve kterém se ztotožnil s dřívějším názorem uvedeným v rozsudku č. j. 7 Azs 22/2024-27, že vzdělávací kurz anglického jazyka není bez dalšího možné považovat za účel, který by vyžadoval dlouhodobé setrvání žalobce na území ČR. Na tuto otázku tedy již NSS závazně odpověděl.

[17] Shodným způsobem je třeba posoudit i námitku, že se správní orgány odchýlily od své dřívější praxe. NSS v bodě 23 rozsudku č. j. 9 Azs 115/2024-32 uvedl, že krajský soud v předchozím rozsudku č. j. 41 A 25/2023-54 ničím neodůvodnil svůj závěr o odklonu správních orgánů od dřívější praxe, přičemž v bodě 22 uvedl, že žaloba obsahovala pouze obecnou zmínku. Stěžovatel své tvrzení ani nyní ničím nedokládá, pouze uvádí, že několika jeho spolužákům bylo povoleno k pobytu za účelem *jiné/ostatní* uděleno. Toto obecné a ničím neprokázané tvrzení však není dostatečné pro popření závěru z rozsudku NSS č. j. 9 Azs 115/2024-32, že v dané věci nebyl odklon správních orgánů od jejich dřívější praxe ničím prokázán.

[18] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se NSS ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, NSS takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního NSS podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve kterém interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou NSS; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikurní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[19] Stěžovatel spatřuje přijatelnost kasační stížnosti v požadavku na odklon NSS od závěrů jeho dřívějšího rozsudku č. j. 9 Azs 115/2024-32. NSS již v bodě [15] vysvětlil, proč tento postup není možný. Neshledal ani, že by byl naplněn některý ze čtyř výše uvedených důvodů, které zakládají přijatelnost kasační stížnosti. Kasační stížnost je proto nepřijatelná.

[20] Stěžovatel namítá, že nebyl dostatečně posouzen zásah do jeho práva na rodinný a soukromý život. Přiměřenost zásahu do práva cizince na soukromý a rodinný život správní orgány posuzují z hlediska kritérií stanovených v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jakož i kritérií, která vyplývají z judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Všechna tato kritéria je třeba posuzovat ve vzájemné souvislosti. Právo na soukromý a rodinný život však není právem

pokračování

absolutním, a tudíž v konkrétním případě může nad zájmy jednotlivce převážit zájem státu (srov. rozsudky NSS ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, nebo ze dne 13. 1. 2021, č. j. 6 Azs 313/2020-40, bod 17). Žalovaná se stěžovatelskými rodinnými vazbami zabývala na sedmé straně napadeného rozhodnutí, přičemž dospěla k závěru, že jeho námitky ohledně této otázky jsou pouze obecného charakteru. Krajský soud poté v bodech 46 a 47 napadeného rozsudku dospěl ke shodnému závěru, že stěžovatelova tvrzení nebyla dostatečně konkrétní. Stěžovatel namítá, že krajský soud nepřihlédl k individuálním okolnostem případu. Z ničeho však nevyplývají okolnosti případu, které by krajský soud opomněl posoudit.

[21] Dle stěžovatele se správní orgány dopustily procesního pochybení, jelikož řízení před nimi trvalo příliš dlouho, což mělo negativní vliv na jeho situaci. Dle ustálené judikatury platí, že průtahy v řízení nepředstavují takovou vadu, která by odůvodňovala zrušení správního rozhodnutí vydaného po příslušných lhůtách (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2006, č. j. 6 Ads 50/2005-63). Dotčený účastník správního řízení se totiž takovému jednání může bránit podáním žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti a následně podat žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. s. ř. s. (srov. rozsudek NSS ze dne 5. 9. 2018, č. j. 10 As 227/2017-53).

[22] Stěžovatel též namítá, že v případě studia kurzu anglického jazyka v jiném státě již nebude moci získat povolení k dlouhodobému pobytu v ČR za účelem studia. Získání navazujícího oprávnění k pobytu však nebylo předmětem daného řízení, jak správně upozornil již krajský soud v bodě 33 napadeného rozsudku. Správní orgány tak nemusely tuto skutečnost v daném řízení brát v potaz.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nepřijatelnou odmítl podle § 104a s. ř. s.

[24] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[25] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 2. 1. 2024, č. j. 41 Az 25/2023-11, ustanoven zástupcem Mgr. Jiří Tašl, advokát se sídlem Jezuitská 582/17, Brno. Zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Hotové výdaje a odměnu za zastupování platí v takovém případě stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu za dva a půl úkonu právních služeb, a to podání vyjádření k předcházející kasační stížnosti žalované v řízení sp. zn. 9 Azs 115/2024, podání nynější kasační stížnosti a podání návrhu na přiznání odkladného účinku (§ 11 odst. 1 písm. d) a § 11 odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif)] ve výši 7 750 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky, ve znění účinném do dne 31. 12. 2024], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 900 Kč (§ 13 odst. 4 téže

vyhlášky, ve znění účinném do dne 31. 12. 2024]. NSS při stanovení odměny postupoval dle čl. II vyhlášky č. 258/2024 Sb., která novelizuje advokátní tarif, dle kterého za *právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky přísluší advokátovi odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky*. Ustanovený zástupce před NSS doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (rozhodnutí o registraci k DPH na č. l. 10 spisu NSS), takže se odměna ve výši 8 650 Kč zvyšuje o DPH ve výši 21 %. Celková odměna proto činí částku ve výši 10 467 Kč, která mu bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. ledna 2025

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu